

Po letošní festivalové sezóně se i redakce iFOLKtimu spolu se všemi příznivci našich žánrů musí ptát. Kam se řítí Zahrada? Kdysi nejúspěšnější festival zaznamenal masivní propad diváckého zájmu. Necelých 50000 návštěvníků je i na akci marginálních stylů žalostně málo.

Jak dlouho vydrží výmluvy organizátorů? Nevyhovující prostředí v blízkosti náměšťské průmyslové zóny? Přetížené příjezdové trasy k olomouckému letišti? Úbytek dotací z prostředků Euroasijské unie? Aktivisté z hnutí Folk prasí hudbu? Ale kdež! Problém je jinde!

Zatímco Porta se vzmáhá a již potřetí za sebou zcela vyprodala svůj finálový večer v Balbínově poetické hospůdce, agentura Folk & Country & Bluegrass & Tramp & Folkrock & Ethno & etc. manažersky tápe. To, co stačilo ještě před několika lety, dnes diváka neuspokojí. Služby festivalového psychologa, košer pivo, informační ukazatele s aktuální polohou Mekky, detektory kovů, toi-toi osmnácté generace, přeměňující odpad na energii pro ladičky, či Jarret vystupující déle než hodinu jsou dnes naprosto nezbytným standardem. A nic víc nám organizátoři nenabízí.

Zrušení scény kaplička a zřízení Juppova mauzoleum v jejích prostorách festivalu rovněž neprospělo a zpestření programu rozvodem manželů Brožových těsně po oslavách zlaté svatby situaci nezachrání. Zastydle puberťácké vtípky moderátorů, jako vystřižené s nechvalně známé éry "diazepamového Havla", pak mohly uspokojit prehistorické obecenstvo s jeho "umííí", nikoliv však dnešní náročné "coool" jedince.

Ani program samotný nelze nazvat nijak přitažlivým, či snad dokonce pestrým. Soutěž se poté, co Krtka dostali prakticky již naprosto všichni (včetně Disneybandu!), stala bezpředmětnou. Zastydle konzervativní přístup majitelů zahradní značky však škodí nadále. Znova a znova tak znuděně sledujeme směšný obřad dekorování stále stejných tváří z řad zastaralých a na nepokrokových tradicích lpících zástupců cybergrassu, technofolku a hiphopcountry.

Večerní koncerty, prezentované vznosně jako vystoupení legend, nejsou ničím jiným než trapnou prezentací vyhaslých stárnoucích exhibicionistů. Koho dnes zajímají zkameněliny z rezervací typu Falešné karty, Tempa di vlak či Lístku? Jeroným Lešner by alespoň jednou za půl století mohl napsat novou píseň. Přeci jen na spící horké vádí již dnes zřídka narazíme. Petr Sedláček ztratil své kouzlo již ve dvacátých letech po operaci hlasivek a následném bezchybném vyslovování sykavek. Pětník se ani za několik desetiletí nenaučil hrát na žádný

nástroj. Martina Trchová již dávno není miss a stejně i Žofie Kabelková se obrazně řečeno stala břízou se značným počtem letokruhů. Vystoupení cca. 15 pardubických formací, ve kterých však hraje dohromady jen zhruba osm různých hudebníků, považujeme za totální výsměch. Zakončující vyčpělé Berušky (prý legendární) jsou pak již karikaturou sebe samotných. Alespoň revivalová skupina Dred si na nic nehraje.

Ještě žije Zahrada. Ale jak dlouho? Historie předvedla již mnoho důkazů, že z pouhého jména se nastalo žít nedá. Dnes opouští festival diváci. Za rok to mohou být muzikanti a příště i poslední paraziti z řad pochlebovačných pisálků?